

NEW YORK TIMES BESTSELLERLISTÁS SIKERKÖNYV

Janet
Evanovich

és

LEE
GOLDBERG
A NAGY
HAJSZA

*Dream
válogatás*

A NAGY HAJSZA

A Fox és O'Hare-sorozat második kötete

A nemzetközileg is neves tolvaj és szélhámos, Nicolas Fox és a csinos, elszánt FBI-ügynök, Kate O'Hare újra a legveszélyesebb bűnözők nyomába ered. Egyetlen céljuk van: hogy elfogják a legjobban keresett, de eddig el nem kapott rosszfiúkat. Küldetésükben segítségükre van egy zseniális színész, egy görög számítógépszaki, egy profi sofőr és Kate apja.

Legújabb célpontjuk Carter Grove, a Fehér Ház egykori kabinetfőnöke. Grove egy igazán ritka kínai műalkotás birtokosa, melyet a Smithsonian Intézetből tulajdonítottak el. Nicknek és Kate-nek észrevétlenül és gyorsan kell cselekedniük, ha vissza akarják szerezni a műtárgyat. Látszólag minden rendben megy, ám egy aprócska hiba mégis becsúszik. Grove rájön, kik vitték el a kínai bronzkakast, és megzsarolja Kate-et, ha nem játssza a kezére Foxot, megöli a családját. O'Hare-t azonban kemény fából faragták, így ahelyett, hogy meghátrálna, beavatja Nicket, és eszelős tervet dolgoznak ki, hogy megleckéztessék a nagyravágó Grove-ot.

Újra indul a versenyfutás az idővel. Nick és Kate egyre jobb csapatot alkotnak, és úgy tűnik, nemcsak körülöttük forrósodik fel a levegő, hanem közöttük is vibrál valami.

LEE GOLDBERG az írás mellett nemzetközi tévés szakértőként és tanácsadóként is dolgozik, hivatalos Pierce Brosnan-hasonmásnak vagy volt tengerészgyalogosnak képzei magát. Los Angelesben él a feleségével és a lányával, és még mindig a kaliforniai egyetem logójával ellátott pizsamájában alszik.

JANET EVANOVICH New Jersey-ből származik, nagyon sokat dolgozik, Cheetos-függő, szereti a hörcsögöket, és ő is olyan beleváló akar lenni, mint a hősnői. Így mesél regényeiről: „Öt évet töltöttem romantikus regények írásával, majd átnyergeltem a krimi műfajára. Két évet töltöttem, kemény kutatómunkával: rendőrökkel söröztem, és krimiket néztem a tévében. Ennek köszönhetem a regényeim sikerét.”

Tudj meg többet a sorozatról:

www.evanovich.com

www.leegoldberg.com

www.facebook.com/dreamvalogatás

„Tökéletesre csiszolt kis gyémánt, amelynek lapjai hol James Bondra, hol az Ocean's Elevenre, hol A szupercsapatra emlékeztethetik az olvasót. A szerzőpáros titkos hozzávalója a zseniális humorérzékük, és akárcsak svindler hősük, Nicolas Fox, ők is az elbűvölő stílust vetik be legfontosabb fegyverként.”

Kirkus Reviews

„Egy lendületes és szórakoztató olvasmány. Komolyan vicces és viccesen komoly kaland. Aki izgalmas sztorira vágyik, keresve sem találhat jobbat ennél a lebilincselő regénynél.”

The New York Times

„Aki ismeri Evanovich és Goldberg regényeit, az imádni fogja ezt a sorozatot. Az olvasó csak kapkodja a fejét, ahogy hőseink kalandjaik során bejárják az egész világot, és csupa veszélyes és abszurd helyzetben találják magukat.”

Amazon

„A könyvet pimaszság és zseniálisan vicces találményság jellemzi. A szerzőpáros regényei a kortárs krimi legszórakoztatóbb művei közé tartoznak.”

The Washington Post

„Nagyon kevés olyan karakter létezik a modern krimiirodalomban, akiket jobban szeretnének, mint Kate O'Hare-t és Nick Foxot. A párbeszédék frappánsak, a történet lendületes.”

Booklist

*Dream
válogatás*

Janet Evanovich

és

LEE GOLDBERG

**A NAGY
HAJSZA**

— részlet —

1.

[egy kellemes vasárnap délelőttön, pontban tíz órakor, Los Angeles belvárosában felrobbant a First Sunland Bank, beindítva a riasztókat a környék összes autójában és épületében. A bank egy irodaház földszintjét foglalta el a Wilshire sugárút északi végén, a Flower és a Figueroa utca között, az üzleti negyed szívében.

A Los Angeles-i rendőr-főkapitányság mindössze néhány utcára volt onnan, így a porszemek, az üvegszilánkok és a vonatdarabkák még alig szóródtak szét a földön, amikor tűz-szerészek csoportja, egy kommandós osztag meg civilruhás rendőrök egész serege lepte el a helyszínt.

Kate O'Hare-t, az FBI különleges ügynökét tíz perccel később értesítette telefonon a kollégája, Seth Ryerson. Kate éppen elhajtott egy autós McDonald's kiszolgáló ablakától Los Angeles nyugati felén.

– Bomba robbant egy belvárosi bankban – közölte Ryerson ügynök. – Odarendeltek minket.

– Megsérült valaki? – kérdezte Kate, miközben a combjai közé szorította a kóláját, és letette az anyósülésre a zacskót, benne két szalonnás-tojásos-sajtos McMuffinnal.

– Nem. A bank zárva volt, az üzleti negyed pedig vasárnaponként kész kísértetváros.

– Várj meg kint, két perc, és ott vagyok érted.

Kate padlógázzal hajtott keletnek a Wilshire sugárúton. Az FBI épülete a Westwood kerületben volt, mindössze néhány saroknyira, közvetlenül a San Diegó-i gyorsforgalmi út felüljárója után.

Ryerson már az épület előtt várta, mire odaért. Kék ing és piros csíkos nyakkendő volt rajta a kék FBI-os széldzsekije alatt. A magas, sápadt férfi a harmincas évei elején járt, de máris rohamos ütemben kopaszodott. Kate észrevette, hogy minél kevesebb haja maradt, Ryerson annál többet gyúrt. Úgy tűnt, a pasas hamarosan teljesen kopasz lesz, iszonyúan dagadó bicepszszel.

Kate nagyjából egyidős volt Ryersonnal, ám őt nem igazán aggasztotta a haja, egyrészt, mert bőven volt belőle, másrészt, mert a legkevésbé sem izgatta a frizurája. Vállig erő, gesztenyebarna haját most egyszerű lófarokba fogta, karcsú, izmos testét pedig az előírásoknak tökéletesen megfelelő és visszafogott, galambszürke nadrágkosztümbe bújtatta, a blézert kigombolva hagyta, hogy könnyen elérhesse kilencmilliméteres Glock pisztolyát. Kate volt elit kommandósként hitt a törvény és rend, Isten, valamint a hazája szentségében, és úgy vélte, egyáltalán nem tehet róla, hogy teljesen kisiklott a karrierje meg az élete.

Ryerson kinyitotta az anyósülés ajtaját, felkapta a mekis zacskót, és gondosan letörölte az ülést, nehogy zsír maradjon rajta, mielőtt beszállt volna. Kate szabálytalanul visszakanyarodott a Wilshire sugárúton, és percekkel később ráfordult

a délre vezető, San Diegó-i gyorsforgalmi útra. Onnan rátért a keletre tartó, Santa Monica-i gyorsforgalmira, és látta, hogy dugó alakult ki egy túlterhelt, rozsdás teherautó mögött, amiről faládák borultak le, három sávot eltorlaszolva.

– Nem kell sietni – mondta Ryerson, idegesen szorosabbra húzva a biztonsági övét, mivel érezte, hogy egy mániákus ül a volánnál. – Csak nézelődni megyünk. A rendőrség már lezárta az egész környéket.

– Egy bank felrobbantása szövetségi bűntény.

– Igen, de minket csak a formaság kedvéért küldenek oda. Egyedül azért akasztották a nyakunkba, mert pont mi vagyunk az ügyeltesek ezen a hétvégén. Holnap reggeltől valaki más foglalkozik majd ezzel az ügygel, te meg visszatérhetsz Nick Fox üldözéséhez.

Kate legszívesebben látványosan forgatta volna nagy, kék szemét. Ryersonnak lövése sem volt semmiről. A nő tudta, hogy korántsem kell holnap reggelig várnia Nick Fox üldözésével. Ez az egész bankrobbantásos ügy egy nagy kamu volt. Színjáték. Az adófizetők pénzének és a jó ég tudja, hány rendőr idejének iszonyatos pazarlása. Kate pedig hajlandó volt részt venni benne! A pusztá gondolatától is megborzongott. Egész életében igyekezett helyesen cselekedni, betartani és betartatni a törvényt. Ám mostanra minden összezavarodott. És mindez Nick Fox hibája volt.

– Utálok őt – jelentette ki Kate.

– Kit?

– Nick Foxot. Bár soha ne került volna a szemem elé! Bár soha ne is hallottam volna róla!

Most Ryersonon volt a szemforgatás sora.

– A pasas megszállottja vagy. Öt éve üldözöd. Egyszer már sikerült is *elkapnod*. Ennyi erővel akár házások is lehetnétek.

Kate ráhajtott a leállósávra, és a baljukon húzódó beton sávelválasztó és a jobbjukon feltorlódott autók közti vékony hézagban száguldott. Közvetlenül előttük egy láda hevert a műszaki sávban. A nő szorosabban markolta a kormányt, és még jobban felgyorsított. Ryerson fél kézzel a műszerfalra támaszkodott, és elfordította a fejét, mintha ez megóvta volna, ha betörik a szélvédő.

Kate az ütközés előtti utolsó pillanatban rántotta félre a kormányt, súrolva egy faládát, és nekilökve azt a sávelválasztónak. Elszáguldott a teherautó meg a ládák mellett, és ráhajtott a gyorsítósávra, egy busz elé vágva, amit mindössze néhány centi választott el Ryersontól. A férfi önkéntelenül felkiáltott rémületében, ez Kate-nek igencsak meglegedésére szolgált.

Általában egy órába telt Westwoodból a belvárosba érni. Kate azonban tövig nyomta a gázpedált, eszelősen szlalomozva a forgalomban. Húsz perc alatt megérkeztek, és a nőnek még az egyik szalonnás-tojásos-sajtos McMuffinját is sikerült megennie útközben.

A bank ablakai kitörtek, az utcát törmelék borította. Nem volt se tűz, se füst, csak a szél kavart fel porfelhőket. Kommandósok vették körbe az épületet, várva, hogy történjen valami.

Kate leparkolt a járőrökcsik csoportja mellett, amely jelenleg a Los Angeles-i rendőrség kihelyezett parancsnokságát alkotta. Kiszállt az autóból, és odalépett a domború mellkasú, szögletes állú rendőrtiszthez, aki az ötvenes éveit taposhatta. A férfi az egyik fekete-fehér járőrökcsi motorháztetőjén kiterített térkép fölé hajolt. Golyóálló mellénye alatt kikeményített, fehér inget és piros-fehér-kék csíkos nyakkendőt viselt. A mellény névtábláján az állt: Maibaum százados.

– Kate O’Hare és Seth Ryerson különleges ügynökök az FBI-tól – mutatkozott be kollégájával a századosnak Kate. – Mi történt itt?

– Még nem tudom. A tűzszerészek beküldtek egy kamerás robotot. Minden csupa törmelék, de a pénztár alapvetően épnek tűnik, a pánccélterem pedig teljesen sértetlen. Ha a robbantók pénzre hajtottak, csúnyán elszúrták.

– Mégis mennyi eszük lehetett, ha olyan bankot akartak kifosztani, ami három sarokra van a rendőrségtől? – kérdezte Ryerson.

Maibaum vállat vont.

– Talán egy alkalmazottjuk akart bosszút állni, vagy esetleg egy zabos ügyfelük hajított be oda egy kézigránátot, hogy jól megmutassa nekik. Vagy talán valami elmebeteg csak azt várja, hogy beküldjem az embereimet az épületbe, mert csapda az egész, és fel akar robbantani egy csomó rendőrt.

Kate bólintott. Tudta, hogy a felsoroltak közül egyik sem helytálló, de ezt egyelőre nem akarta elárulni.

– Senkit sem engedek az épület közelébe, amíg a tűzszerészek azt nem mondják, hogy tiszta a terep – folytatta Maibaum.

– Rendben, mi addig nem leszünk láb alatt – mondta a nő, azzal elfordult, és kiment az út közepére. Körbenézett. Az út mindkét végét járőrautók zárták el. Az utcában irodaházak, bankok, éttermek és üzletek sorakoztak, aznap egyik sem volt nyitva. – Maibaum százados! – szólt hátra Kate. – A robbanás nem indított be riasztókat a közeli épületekben?

– De igen! – kiáltotta a férfi. – Az egész utcában üvöltöttek a riasztók.

– Ellenőrizte bárki azokat a riasztásokat?

– Láttam néhány magáncéges biztonsági őr körbenézni, de egyikük sem kért rendőri segítséget.

Kate Ryersonhoz fordult.

– Szerinted hány bank lehet ebben az utcában, meg a szomszédosban?

A férfi szeme elkerekedett, ahogy felfogta a kérdés jelentőségét.

– Túl sok.

Kate-tel szemben keskeny sikátor húzódott egészen a Hetedik utcáig, a Westgate Bank épülete mentén. A bank előtt járőr-kocsi parkolt. A fekete-fehér autó üresnek tűnt. Egy egyenruhás rendőr ballagott ki a bankból, kezében dagadó sporttáskával.

Kate elindult felé.

– Elnézést, kolléga! – kiáltotta, és föltartotta a jelvényét. – FBI-os vagyok. Válthatnánk egy szót?

A járőr ügyet sem vetett rá, kinyitotta az anyósülés ajtaját, és könnyedén bedobta a táskát a kocsiba.

– Ne mozduljon! – rántott pisztolyt Kate.

Ryerson megragadta a csuklóját, és a fejük feletti helikopterekre mutatott.

– Elment az eszed? Élőben adnak minket a tévében. Nem foghatsz fegyvert egy zsarura!

A járőr beszállt a kocsiba, és mielőtt becsukta volna az ajtót, Kate-re pillantott. Lejjebb húzta az orrán a napszemüvegét, és úgy mosolygott a nőre, akár a csúnya, gonosz Farkas a nagymama ágya mellett álló Piroskára.

Kate grimaszt vágott.

– Az nem egy zsaru. Hanem Nick Fox.

Nick csókot dobott a nőnek, majd elsüvített a járőrautóval.

Egek, gondolta Kate, ez sosem bírja megállni a nagyzo-lást... se a flörtölést. Nem tudta eldönteni, hogy inkább ki-

tekerni szeretné a pasas nyakát, vagy kiszívni. Megfordult, és lélekszakadva rohant vissza a kocsijához, Ryersonnal a nyomában. A férfi alig ült be mellé, Kate máris tövig nyomta a gázpedált, és elindult Nick után, éles jobbkanyarral fordulva be a sikátorba. Olyan szorosan vette be a kanyart, hogy az épület sarka letörte a bal oldali visszapillantó tükröt.

– Biztos vagy benne, hogy ő az? – kérdezte Ryerson, miközben becsatolta a biztonsági övet.

– Igen – felelte Kate. – Biztos vagyok benne.

Főleg, mivel alig két napja beszélt Nickkel, amikor a pasas kifőzte ezt a tervet. Most pedig Kate hozzáadhatta miatta a bankrablásban való bűnrészséget és felbujtást saját szégyenletes bűnlajstromához! Elment volna templomba, hogy az Úr megbocsátásáért esedezzen, de az a hajó már rég elment.

– De hát csak egy pillanatra láttad – ellenkezett Ryerson.

– A sötétben, több kilométerről, víz alatt is felismerném.

Hát hogyne ismerte volna föl! Száznyolcvan centis magasság, selymes, barna haj és csillogó szemű, kisfiús vigyor. Egy profi teniszező lendületes, karcsú és erős alkata. Olyan test, amihez Kate szívesen odabújt volna, ha a pasi nem lett volna olyan rohadék. Az ég szerelmére, hiszen Fox bűnöző volt. Egy svindler. Ráadásul imádott az lenni!

Kate átsüvített a sikátoron, olyan sebesen kanyarodott ki a Hetedikre, hogy csikorogtak a gumik, és mivel sehol sem látta Nick járőr-kocsiját az előttük elnyúló úton, rögtön be is fordult az egyirányú Flower utcába, ami délre vezetett. Azonnal megpillantotta a fekete-fehér autót, ami szirénázva és villogó fényjelzéssel száguldott, az utcán lévő néhány kocsi sietve húzódott félre az útjából. Ryerson előrehajolt, és felnézett az égre.

– A rendőrségi helikopter követi, ahogy a város összes tévécsatornája is. Nem menekülhet. Most már lazíthatsz.

– Nem hinném – hunyorgott Kate.

Nick jobbra kanyarodott, be a Nyolcadik utcába, aztán balra fordulva rátért a Figueroára. Az egyirányú út észak felé vezetett, a férfi viszont délnek hajtott rajta, négy sávban szlalomozva a szembejövő forgalomban. Kate a nyomában maradt. Ryerson szentségelt, és a műszerfalra támaszkodott rémületében, miközben a nő egyik frontális ütközést kerülte el a másik után.

A Los Angeles-i Konferenciaközpont magasodott előttük. A homlokzatán kifeszített transzparensen az *Enterprise* csillaghajó képe díszelgett, üdvözölve a 43. *CsillagCsúcs: Star Trek-fanatikusok világtalálkozója* résztvevőit.

Nick jobbra fordult, átrobogott a parkoló fasorompóján, és fékcsikorgatva megállt a konferenciaközpont bejárata előtt. Kipattant a volán mögül, és berohant az épületbe.

Kate lefékezett a férfi autója mögött. Kiugrottak Ryersonnal a kocsiból, és Fox után vetették magukat, ám amint beléptek az ajtón, megtorpantak. Ugyanis az épület több mint hatvanötezer négyzetméterét zsúfolásig megtöltötték a Csillagflotta tisztjei, klingon harcosok, romulán katonák, andoriai köve-tek és ferengi kereskedők.

– Mégis hogyan biztosíthatnánk az épületet, mielőtt meg-lóg a pasas? – kérdezte Ryerson.

– Sehogy – felelte Kate.

A másik ügynök nem akart megbékélni a keserű igazság-gal. A nő Nick keresésére indult a tömegben, társa pedig lecö-vekelt a bejáratnál. Egy kék egyenruhás, vulkáni Csillagflotta-tiszt sétált Ryerson felé. A hegyes fülű idegen felemelte jobb kezét, a hagyományos vulkáni üdvözléssel köszönt a férfinak, ahogy elment mellette.

– Hosszú és eredményes életet – mondta a vulkáni.

Ryerson csak a szemét forgatta, miközben Nick Fox, az FBI egyik legkeresettebb bűnözője lazán kísért mellette az ajtón.

2.

Kate a konferenciaközpontnál hagyta Ryersont, hogy a Los Angeles-i rendőrséggel közösen keresse Foxot. Bizonyítékként elhozta Nick sporttáskáját a járőr-kocsiból, és visszavitte az FBI helyi központjába, hogy nyilvántartásba vetesse, amihez tíz perc alatt kitöltötte a megfelelő papírokat. Húsz perccel később már Malibuba tartott a Csendes-óceán partján futó autópályán, amikor felhívta az édesapja.

– Hát ez szép kis hajsza volt – mondta Jake O’Hare. – De nem bántam volna, ha megvárjátok velem a golfbajnokság végét. Tiger éppen egy homokcsapdából próbálta kiütni a labdáját, amikor a híradó megszakította a sportközvetítést az egyenes adással.

– Honnan tudod, hogy az én voltam?

– Felismertem a kocsidat. De akkor is rögtön tudnám, hogy rólad van szó, ha egy tankban ülnél. Úgy vezetsz, mint egy eszelős. Túl élesen veszed a kanyarokat.

Amikor Kate tizenhat éves volt, ő meg a húga, Megan, egy németországi katonai támaszponton laktak az apjukkal.

Jake hétvégente vezetéstechnikai tréninget tartott Kate-nek, hogy megtanítsa boldogulni, bármilyen útviszonnal kerül is szembe. Miután a lány megtanult olajfoltos úton elmanőverezni, az apja kilőtte a kerekeit menet közben, hogy még egy ilyen helyzetet is tudjon kezelni. Ehhez képest a jogosítvány megszerzése gyerekjáték volt.

– Kit üldöztél? – kérdezte Jake.

– Nick Foxot.

– Sejtettem – nevetett az apja. – És elkaptad?

– Már majdnem – felelte Kate. – Majd később hívlak!

Kate behajtott egy hatalmas palota macskakővel kirakott udvarára a Kanan Dume úton, és leparkolta jellegtelen, kissé horpadt, egyik visszapillantó tükrét elvesztett kocsiját egy sértetlen, koromfekete Aston Martin Vanquish mellé. A gondosan lenyírt gyepen eladó tábla állt.

A nő tudta, hogy volt idő, amikor egy ingatlanokban utazó befektető akár tizenötmillió dollárt is rákölthetett volna, hogy ilyen luxusházat építsen a Malibura néző domboldalon, bel- és kültéri medencével, moziteremmel, bowlingpályával, meg olyan konyhával, amit még Gordon Ramsay sem vetne meg, és még így is legalább ötmillió dolláros haszonnal adhatott volna túl rajta. Ennek a világnak évekkal ezelőtt leáldozott, és nem úgy tűnt, hogy egyhamar vissza fog térni. Ezért állt most elhagyatottan a palota, miközben három bank viaskodott a tulajdonjogon.

Kate kopogás nélkül besétált a házba, átvonult a hatalmas előcsarnokon, egyenesen az első osztályú konyhába. Nick Fox a konyhaszigeten lévő platninál szorgoskodott, éppen halat sütött serpenyőben. Pólóinget és megkopott farmert viselt, derekára kötényt kötött.

– Ez jó móka volt – szólta Nick. – Nincs is jobb, mint egy kellemes vasárnapi kocsikázással megkoronázni a hetet.

– Muszáj volt forgalommal szemben hajtánod egy egyirányú utcában?

– Aggódtam, hogy különben nem jelentene neked kihívást az üldözés.

– Hogy te milyen figyelmes vagy! – A nő leült egy bár-székre a konyhapultnál. A balján hosszú asztal nyúlt el egy hatalmas ablak mellett, ahonnan csodás kilátás nyílt a Santa Monica-i öbölre. Három főre terítettek meg. Az asztalra egy üveg bort készítettek hűtővödörben, és egy kancsó jeges tea állt mellette.

– Mi lesz az ebéd? – kérdezte Kate.

– Nem volt sok időm, így nem tudtam mással előrukolni, csak kaviáros kaszinótojással, válogatott gyümölcsökkel és kézműves sajtokkal, valamint citromos-kapribogyós nyelvhallal.

Kate gyors ebéd alatt azt szokta érteni, hogy gabonapelyhet eszik egyenesen a dobozból, úgyhogy ahhoz képest ez kárácsosnyi lakomának tűnt.

A ház riasztója pittyegett, amikor a bejárati ajtó kinyílt, majd becsukódott. Pillanatokkal később Kate főnöke, Carl Jessup ballagott be a konyhába. Egy mappát tartott a hóna alatt.

A Kentuckyból származó Jessup az ötvenes éveit taposta, napbarnított, ráncos arca és izmos alkata olyan férfi benyomását keltette, aki a szabadban végez kétkezi munkát. Ez a paraszti kinézet nagy hasznára vált a hosszú évek során, amelyeket beépülve töltött, mielőtt előléptetésként bedugták egy íróasztal mögé.

– Szép kégli – mondta Jessup, körülnézve a konyhában.

– Hogy hozatott be ide bútort, és hogyan érte el, hogy a kézművek mindent visszakapcsoljanak?

– Én vagyok az ingatlanügynök – felelte Nick megnyerő, abszolút tökéletes brit akcentussal. – John Steed, a Sotheby Nemzetközi Ingatlanközvetítő londoni kirendeltségétől, szolgálatára. Van néhány roppant lelkes ügyfelünk Európában, akik alig várják, hogy nyaralókat vásárolhassanak Malibuban. Így természetesen szükségem volt rá, hogy megfelelő kivilágítással és berendezéssel mutathassam meg a házat a potenciális vevőknek.

Jessup gyanakodva méregette a férfit.

– Még nem adta el, ugye?

– Még nem.

– Soha nem is fogja – morgott Jessup.

– Maga aztán nincs jókedvében – mondta Nick, elhagyva az angol kiejtést.

– Épp most hagytam, hogy kiraboljon egy bankot, aztán autós üldözésbe keveredjen Los Angeles belvárosában száguldozva, méghozzá egy járőr-kocsiban. Jut eszembe... – nyújtotta a tenyerét a férfi felé. – Nem hozott nekem valamit?

Nick a zsebébe nyúlt, és egy pendrive-ot pottyantott Jessup tenyerébe.

– Ezen van az összes mocskos kis fénykép és videó, amivel Fred Bose megzsarolta az ellenőröket, hogy jóváhagyják a vállalata káros, ám roppant jövedelmező gyógyszereit. Nem hinném, hogy Fred ennek az eltűnését is jelenti majd a széf-rekeszből hiányzó többi értékével együtt.

Jessup a kabátzsebébe dugta a pendrive-ot.

– Mi történt minden mással, amit ellopt a páncléterméből?

Nick tányérokra szervírozta a nyelvhalat, és citromos-kapribogyós szószt kanalazott rá.

– A többi a járőr-kocsiban hagytam. Még a csiszolatlan véres gyémántokat is.

– Mit kerestek azok Bose-nál? – kérdezte Jessup.

– Nem nála voltak – helyesbített Nick. – Nem ártana utánanézniük annak, akié a 7210-es számú széfrekesz. Az illető nagyon csúnya, rossz dolgokba keveredett.

– Azokat a gyémántokat lehetetlen lenyomozni – mondta Kate. – Meglep, hogy nem tartottad meg őket.

Nick rámosolygott.

– Most már a jó oldalon állok.

– És ezt a mai belvárosi akciója után soha senki nem fogja gyanítani – jelentette ki Jessup. – Ahogy azt sem fogják megkérdőjelezni, hogy Kate minden erejével igyekszik elkapni magát. Teljes a győzelem. Csak azt kívánom, bár ne okozott volna ilyen nagy káoszt és anyagi kárt.

– Muszáj volt izgalmassá tennem a show-t a tévénezőknek – magyarázkodott Nick. – Különböznék még átkapcsoltak volna a *Big Brother*re.

– Egyáltalán nem érdekelt a nézettség – mondta Jessup.

Leginkább az érdekelte, el ne kapják Nicket, hiszen akkor kiderülhetett volna, hogy az FBI szabadon engedte, és azóta nagystílű gonosztevők kézre kerítésében segédkezik, hiába került fel a tíz legkeresettebb bűnöző listájára. Kate feladata volt, hogy felügyelje és megvédje Nicket, miközben ő maga vezette a férfi utáni FBI-os hajtóvadászatot is. Az igazat nem tudta más, csak Jessup, valamint Fletcher Bolton igazgatóhelyettes, aki kiválasztotta a célpontokat, és kezelte a Nick svindlijeit finanszírozó, titkos pénzalapot. Márpedig ha nyilvánosságra került volna az igazság, akkor mindannyian börtönbe kerültek volna.

Mindhárman fogtak egy-egy tányér halat, és az asztalhoz léptek. Nick feltálalta a gyümölcsöt, sajtot és kaszinótojást, Kate pedig kivette a fehérbort a hűtővdörből.

Jessup jegesteát töltött magának, elvett egy kaviáros tojást, és Kate felé csúsztotta a mappát az asztalon.

– Ezt magának hoztam. A következő megbízásuk részletei. Kate bort töltött magának meg Nicknek.

– Ezúttal kit kell elkapnunk?

– Senkit – közölte Jessup. Nickre pillantott. – Azt akarjuk, hogy törjenek be a Smithsonianbe.

– Az mindig nagy élvezet – mondta Nick.

Kate megemelt szemöldökkel nézett rá.

– Te már betörtél a Smithsonian múzeumába?

A férfi vállat vont.

– Senki nem látogat el úgy Washingtonba, hogy el ne menne a Smithsonianbe.

– A legtöbben nyitvatartási időben szoktak múzeumba járni.

– Szeretem elkerülni a tömeget.

Jessup kortyolt a jegesteájából.

– 1860-ban brit és francia seregek kifosztották a pekingi Régi Nyári Palotát, és elhurcolták a császári kert százéves csillagjegyes szökőkútjáról a tizenkét bronz állatfejet. A Csing-dinasztia korabeli állatfejes bronzszobrok mindegyike megér nagyjából húszmillió dollárt. A kínaiak mindenáron vissza akarják szerezni az összeset.

– A kakas itt van, Amerikában – jegyezte meg Nick. – Már több mint száz éve a Smithsonian kiállításának része.

– Meglep, hogy tud róla – mondta Jessup.

– Még szép, hogy mindent tud róla – felelte Kate. – Egyedi műalkotás, ami húszmillió dollárt ér. Engem inkább az lep meg, hogy a kakas még mindig a Smithsonianben van, nem pedig ajtóátámaszként szolgál Nick házában.

– A gazdasági világválság következtében Kína lett a kormányunk legfőbb hitelezője – magyarázta Jessup. – Így a kínaiak most azt követelik, hogy a jóhiszeműség bizonyítéka-ként azonnal szolgáltatassuk vissza a bronzkakast.

- Hát adjuk oda nekik – mondta Kate.
- Akad az ügyben némi bonyodalom – felelte a főnöke.
- Bár ez igazából nem pontos megfogalmazás. Inkább úgy mondhatnánk, hogy egy időzített bombával állunk szemben.
- A Smithsonian Intézet nem hajlandó átadni a szobrot – találgatott Nick. – Szóval maga most azt akarja, hogy lopjuk el a múzeumból, és juttassuk vissza a kínaiaknak.

Jessup a fejét csóválta.

– A Smithsonian már beleegyezett, hogy visszaadja a kakasfejet, miután maga az elnök kérte fel őket erre. A probléma az, hogy sem az elnök, sem az intézet jelenlegi igazgatója nem tudja az igazat, miszerint a múzeumban kiállított bronzkakas valójában hamisítvány. Az eredetit tíz évvel ezelőtt ellopták a Smithsonianból, ám ezt a múzeum és az FBI nem hozták nyilvánosságra, és azóta is gondosan titkolják.

– Mégis miért tenne ilyesmit az FBI meg a Smithsonian Intézet? – kérdezte Kate.

– Büszkeségből – felelte Nick. – Nem vallhatják be, hogy valakinek sikerült betörnie az ország legtekintélyesebb és legjobban őrzött múzeumaiba, ami a Fehér Ház és a Capitolium tőszomszédságában áll, ráadásul az FBI, az ország legfőbb bűnüldöző szervezete egyetlen árva nyomra sem bírt bukanni az ügyben. El se lehet képzelni, milyen megalázó lenne, ha ez kitudódna. – Nick elmosolyodott, és megcsóválta a fejét. – Ez a bűnügyek történetének egyik legsikeresebb műtárgylopása. A hengegés joga már önmagában a tolvaj karrierjének fénypontjává teszi.

Jessup és Kate Nickre meredtek.

– A kakas ajtó támasz a házadban? – kérdezte a nő.

– Nincs nálam otthon ajtó támasz. Nem szeretem az ajtó támaszokat – felelte Nick.

Jessup és Kate rámeredtek.

– Ne már, komolyan? Miért én loptam volna el a kakast?
– Most mondta, hogy már betört a Smithsonianbe – mondta Jessup. – Ami azt illeti, utalt rá, hogy már többször is megette.

– Én a T. rext szeretném ellopni – közölte Nick.

– Mégis hogy a csudába lehetne ellopni egy T. rext? – kérdezte Kate.

– Fogalmam sincs – vallotta be a férfi. – Ezért izgat annyira az ötlet, hogy *sikerüljön* lenyúlnom. Még mindig nem jöttem rá a megoldásra. De nem én loptam el a kakast. Valaki megelőzött.

Jessup felsóhajtott, és megtörölte a száját a szalvétájával.

– Nagy kár, mert így sokkal nehezebb lesz a dolog. Azt akarjuk, hogy találják meg az eredeti bronzkakast, és cseréljék ki a hamissal, mielőtt még át kéne adnunk a kínaiaknak.

– Mennyi időnk van rá? – kérdezte Kate.

– Két hetük. A milliárdos üzletember Stanley Fu akkor érkezik Washingtonba a saját Airbus A380-asával, hogy személyesen vigye a műtárgyat Sanghajba. Miután leszáll ott a gépe, a kínai kormány által kijelölt régiségszakértő meg fogja vizsgálni a kakast, rájön, hogy hamisítvány, ebből pedig óriási diplomáciai krízis robban majd ki, a kínaiak feldühödnek, Amerika pedig megszégyenül.

– Több időt kell nyernie nekünk – mondta a nő Jessupnak.

Nick késhegyre tűzött egy kis szelet új-zélandi cheddar sajtot, és a tányérjára ejtette egy darab sárgadinnye mellé.

– Két hét bőven elég – jelentette ki.

– Az FBI egy évtizede hiába próbálja megtalálni a kakast – ellenkezett Kate. – Mégis miért gondolod, hogy nekünk két hét alatt sikerül?

– Mert én tudom, hogy ki lopta el.

3.

Nicolas Fox és Kate O'Hare nem kockáztathatták meg, hogy lássák kettőjüket polgári légijáratokon együtt utazni, vagy reptereken, vasútállomásokon és egyéb kulcsfontosságú közlekedési csomópontokon egymás oldalán felbukkanni, hiszen a párosukat könnyen felismerhették volna a bűnüldöző szervek, vagy rögzíthették volna a térfigyelő kamerák.

Így hát másnap délelőtt kilenc órakor Nick első osztályon Londonba repült, álnéven, számtalan kifogástalan hamis útlevelének egyikét felhasználva. Egész túrhető fogásokat meg egy pohár jó pezsgőt kapott, és a következő reggelen kipihenten, nyugodtan érkezett meg hét órakor a Heathrow-i repülőtérre. Onnan egy gyors átszállással elrepült a skóciai Invernessbe, ahol Range Rover terepjárót bérelt, és délnek hajtott a szakadó esőben, közben kétszer is meg kellett állnia az úton átkelő birkanyáj miatt.

Kate mindeközben turistaosztályon repült el a New Jersey-i Newarkba, majd onnan tovább Glasgow-ba. Mivel a nő a katonaságnál hosszú éveken át utazott teherszállító

gépek rakterében, a polgári légitársaságok turistaosztályát még mindig kényelmesnek találta. Még az étel is ízlett neki. A glasgow-i repülőtérre megérkezve egy kis Vauxhall Corsát bérelt, és északnyugatra indult, egy aprócska faluba, ami csupán egyetlen épületből, egy több száz éves, megroggyant taverből állt.

Kate meg Nick néhány perc különbséggel érkeztek meg a kocsmába, és leültek az ebédlőben a kandalló előtti asztalhoz. Levetették a kabátjukat, elhelyezkedtek a lobogó tűz előtt, és kései, ám kiadós ebédként darált ürühúsos pitét rendeltek krumplipürével, hozzá Belhaven sörrel.

– Egészen idáig elkajtatam pusztán bizalomból, Nick. Ideje elárulnod, kivel találkozunk, és hova megyünk. Egy lépést sem teszek tovább, ha nem tudok semmit.

– Előbb egyezséget kell kötnünk. Bármit is tudsz meg arról a személyről, akivel találkozunk, semmit sem használhatsz majd föl ellene. Teljes körű védeltséget kell biztosítanod neki.

– Azt nem tehetem, de megígérhetem, hogy bizalmasan kezelek majd mindent, amit megtudok, és senkivel sem fogom megosztani. Erre a szavamat adom. De ha valaha is megszeged a velünk kötött alkut, és megpróbálsz elszökni, akkor fel fogok használni mindent, amit csak tudok, hogy le vadásszalak, és nemcsak téged foglak letartóztatni, hanem az összes ismert bűntársadat is.

– Annyira szexis vagy, mikor keménykedsz – mondta Nick. – Olyan helyesen ráncolod a homlokod, és egészen elborul a tekinteted.

Kate örült, amiért nincs kéznél a Glockja, különben nagy lett volna a kísértés, hogy Nickbe eresszen egy golyót. Természetesen nem okozott volna komoly sérülést. Talán

csak a kislábujját lőtte volna el, vagy ilyesmi. Persze még mindig fennállt a lehetőség, hogy beledöfje a villáját.

- Kivel találkozunk? – kérdezte.

- Duff MacTaggerttel.

- Még soha nem hallottam róla.

- Persze, hogy nem, mert annyira érti a dolgát. Duff a tolvajok Obi-Wan Kenobija, és ő volt az egyik mentorom. Mostanra már visszavonult, egy pubot vezet Kilmarnyban, egy nagyon kicsi, eldugott faluban, kábé háromóránnyira innen. De ne tévesszen meg a sármja vagy a kora! Ha Duff gyanút fog, hogy zsaru vagy, akkor kinyír minket.

- Na, azt próbálja meg!

- Duff ki fogja szimatolni a magabiztosságodat. És ha netán csetepaté törne ki, azonnal látni fogja rajtad, hogy profi vagy. Szóval ahelyett, hogy megpróbálnánk leplezni mindezt, inkább beépítettem az álcádba.

- És az micsoda?

- Hogy a testőröm és a szeretőm vagy.

- Csak a testőröd – csóválta a fejét Kate.

- Duff nem fogja elhinni, hogy nincs viszonyunk egymással.

- Pedig tényleg nincs.

- Ezt még én is alig hiszem el – mondta Nick.

- Mégis miből gondolod, hogy Duff át fogja adni nekünk a bronzkakast?

- Nem fogja, de azt remélem, hogy megadja nekünk annak a nevét, akihez végül került a szobor.

- És akkor ellopjuk attól az illetőtől.

- Ez a tervem – bólintott Nick.

Kate az utcán hagyta a bérelt kocsiját, és bedobta a táskáját Nick terepjárójába. Beült a Range Rover anyósülésére, aztán elindultak Kilmarnyba.

A ködös hegycsúcsok és buja, zöld domboldalak komor szépséget kölcsönöztek a tájnak. Omladozó kőfalak, ősrégi tanyák, birkanyájak és sötét, jeges tavak mellett haladtak el.

– Ahova tartunk, az pontosan Menny és Pokol között található – mondta Nick.

– Nem dramatizálsz kissé túl a dolgot?

– Szó szerint értettem. Kilmarny egy hegyfokon helyezkedik el a Loch Nevis és a Loch Hourne között. Ez gael nyelven Menny- és Pokol-tavat jelent. Kilmarnyt csak hajóval lehet megközelíteni a Loch Nevisen keresztül, vagy esetleg gyalog, megmászva a durva hegyi terep huszonöt kilométerét.

– Nem éppen olyan helynek tűnik, ahol az ember szívesen töltené a nyugdíjas éveit.

– Akkor igen, ha az illető a világ egyik legjobb tolvaja, akit több országban is köröznék.

– És ha van drámai érzéke.

– Na, igen.

– Talán azt is Duff MacTaggertől tanultad?

– Épp ellenkezőleg. Én nem csípem a drámaszínházat. Inkább a színpadiasságot és a látványosságot kedvelem.

– Ha jól sejtem, hajóval jutunk el Kilmarnyba. Nem tudlak elképzelni, amint a vadonban kutyaagolsz.

– Komppal megyünk, a mallaigi kikötőből. Nagyjából negyvenöt percig tart átnézni a Loch Nevis túlsó partjára. Már oda is telefonáltam, megszerveztem a fuvart.

Szakadt az eső, amikor megérkeztek Mallaigba, a Loch Nevis partján fekvő, nyüzsgő kis halászfaluba. A tó vize háborgott, és a Kilmarnyba tartó komp, egy átalakított halászhajó, he-

vesen hánykolódott a mólót csapkodó, tajtékos hullámokon. Nicken és Kate-en kívül senki sem utazott a kompon.

Mire átértek Kilmarnyba, az eső hűvös szitálássá csendesült, és Kate a szemerkélő cseppekben hunyorogva figyelte a meredek, zöld hegyoldalak és a tópart halvány homokja között megbújó, fehérre meszelt házakat. A komprikötőben viharvert halászhajók horgonyoztak. A kis falun egyetlen út haladt át, majd eltűnt a hegyek közt. Kate látott egy tanya-házat, amögött pedig mintha egy kastély romjai derengtek volna a ködben.

Nick követte a tekintetét.

– Az Kilmarny vára. Ezt a falut azoknak a munkásoknak építették, akik hajdanán a földet művelték, és a jószágot gondozták.

– Hajdanán? Te most velem beszélgetsz, vagy *A hobbitot* meséled?

– Skóciában vagyunk. Beilleszkedem.

– Szerintem még a skótok se mondják soha, hogy „hajdanán” – felelte Kate, bár mindössze annyit tudott a skótokról, amit a tévében látott róluk a Travel Channelen.

– Kilmarnynak ma kábé negyven állandó lakosa van. A többiek mind túrázók meg természetbarát turisták – mondta Nick. – Mindössze egyetlen üzlet van itt, egy szálloda, meg a Búvóhely, az Egyesült Királyság legeldugottabb pubja. Duff a tulaj, és az emeleten lakik. Ő itt a nem hivatalos polgármester.

Kate meglátta az egyetlen épületet, ami a pub lehetett. Az alacsony, rozzant, emeletes házikó egy kopár kis földdarab mentén állt a falu szélén. Egyszerű piknikasztalok és padok árvalkodtak előtte. A kéményből füst kígyózott.

– Nem éppen Beverly Hills – mondta Kate.

– És Duff sem éppen Cary Grant.

A pubhoz vezető emelkedő csúszós volt az esőtől, de nem sokáig tartott fölélni rajta. Nick kinyitotta a vastag faajtót, és beléptek az épületbe. A pub egyik oldalát szinte teljesen kitöltötte egy kövekkel kirakott, óriási kandalló. Lobogott benne a tűz, és a fal feketétellett körülötte a koromtól. Nyilvánvalóan nem működött rendesen a füstcső. A terem alacsony volt, a gerendákat szögletesre faragott fatörzsek tartották meg. Az asztalokat és székeket kézzel faragták vastag, évszázadok során elkoptatott fatuskókból. A bárpultot mintha talált tárgyakból eszkábálták volna össze: kő, téglá, üvegpalack meg habarcs elegyén csücsült a fényes, lakkozott fapult. A helyiségben trópusi hőség uralkodott, és a levegőt betöltötte a perzselődő almafa átható szaga.

Három férfi volt a teremben, ketten a bárpultnál ültek, a harmadik pedig mögötte állt. Ők maguk is talált tárgyaknak tűntek, olyan durvának látszottak, akár a környező vidék, viharvert és szívós bőrük hosszú évek óta dacolt a könyörtelen széllel-esővel. A pult mögött ácsorgó férfi, aki Kate tippje szerint a hatvanas évei végén járhatott, úgy festett, mintha egy örült tudományos kísérlet eredménye lett volna, amelynek keretében skót terriert próbáltak emberrel keresztezni. Barna szeme sűrű szemöldök alól kandikált ki, borvirágos orra alig látszott őszülő, hosszú bajuszától és bozontos szakállától: szinte az egész arcát befedte a szőr. A nő úgy gondolta, nyilván ő Duff MacTaggart.

– Nicolas Fox! Nem hittem volna, hogy valaha is be mered tenni a lábadat ezen az ajtón – mondta Duff erős skót akcentussal. – Még mindig érzem a hátamba döfött kése-det.

– Egek, hogy te milyen dagadt, szőrös, vén rohadék lettél! – felelte Nick, majd a padlóra dobta a táskáját, és a bárpult-hoz lépett.

A pultnál álló fickók megdermedtek. Jó nagyok és izmosak voltak, a kezük beillett volna baseballkesztyűnek. Kate rögtön kiszúrta a kötött pulóverük alól kidudorodó, nadrágjuk derekába dugott pisztolyt. Nyilván úgy gondolták, hogy ha beüt a baj, majd szépen megvárja, amíg ők felemelik a pulcsijukat, és előhúzzák a fegyverüket. A nő letette a táskáját Nické mellé, és ugrásra készen megállt az ajtónál.

Duff kivonult a pult mögül, és farkasszemet nézett egykori tanítványával.

– Te meg puhány szépfiú lettél, csini fogsorral.

Nick elmosolyodott.

– Szóval mindkettőnknek jól megy a sora.

Duff a férfi válla fölött Kate-re nézett.

– Ki a csaj?

– A testőröm.

– Ez a kislány? – vonta fel busa szemöldökét Duff. – Na, ne szórakozz velem! Amúgy is, mióta kell neked testőr?

– Amióta tizedik lettem az FBI körözött bűnözőinek toplistáján.

– Hallottam, hogy elszöktél.

– Még ide is eljutott a hír?

– Az Isten háta mögött vagyunk, Nickykém, de a Google elől senki sem bújhat el. Na, mondd el, mit akarsz, de gyorsan! A komp öt perc múlva indul.

– Ez nem valami barátságos fogadtatás.

– Az se valami barátságos húzás, hogy betoppansz ide, nyomodban a járddal.

– Már rég bottal üthetik a nyomomat.

– Mondja az, akit egyszer már elkaptak, annak, akit még soha. Egy jó okot mondj, miért ne nyírjalak ki most rögtön, aztán ássam el a hulládat a hegyen, biztos, ami biztos.

– Én – szólalt meg Kate.

Duff nevetett, és Nickre nézett.

– Legszívesebben ráereszteném a srácokat, hadd tegyék próbára a csajt, csak hogy lássuk, mi történik.

Az egyik „srác” garbós pulóvert viselt, a másik kerek nyakút, és mindketten úgy néztek Kate-re, akár a viadalra éhes kutyák.

Nick vállat vont.

– Csak tessék! Úgyis meg akarok beszélni veled egy ajánlatot, és nem bánnám, ha négyszemközt tárgyalnánk.

Duff intett az embereinek.

– Azért ne tegyétek tönkre teljesen a frizuráját, srácok!

Garbónyak és Kereknyak felálltak a bárszékről, elmentek Kate mellett, és kivonultak a szabadba. Nick a nőhöz fordult, és az ajtó felé biccentett. Kate felsóhajtott, és szintén kisétált a pubból, becsukva maga mögött az ajtót.

– Hadd halljam az ajánlatodat, Nickykém! – mondta Duff, egy asztalhoz vezetve a férfit. – De remélem, hogy nagyon jó.

Nick leült az ajtónak háttal.

– Van egy barátom, aki szeretné hozzáadni a bronzkakast a műtárgyai gyűjteményéhez.

– És nekem mi közöm van ehhez? – kérdezte Duff.

– Tudod, kinél van a kakas – válaszolta Nick.

– Garantálhatom, hogy az a kakas nem eladó.

– Egy szóval sem mondtam, hogy a barátom meg akarná venni.

Ebben a pillanatban Garbónyak átrepült a Nick mögötti ablakon, és kábán landolt az asztal mellett. Pár másodperccel később Kereknyak zuhant át a másik ablakon, és elterült a földön, nem messze Garbónyaktól.

Kate besétált az ajtón, leporolta a ruháját, és a bárpulthoz ment. Duff lenézett a két emberére, és felháborodva csóválta meg a fejét.

– Van fogalma róla, milyen nehéz idekint beüvegeztetni egy ablakot? – kérdezte a nőtől.

Kate elmosolyodott, és csapolt magának egy korsó sört. Kezdte egész jól érezni itt magát.

Duff visszafordult Nickhez.

– Nem dobhatta volna be őket inkább az ajtón?

– Az ablakon át jobban szereti. Úgy látványosabb.

– Nyilván te voltál rá ilyen rossz hatással. Mindig is szeretnél látványos műsort csapni.

– Attól lesz olyan jó móka.

– Attól lesz az a vége, hogy lesittelnek.

– És az mennyiben más, mint itt tengődni? – kérdezte Nick.

– Nem olyan rossz ez a hely – vont vállat Duff. – Van jó söröm. Jó whiskym. Meg műholdas tévém kétféle plazmaképernyővel.

Garbónyok és Kereknyak odabicegtek a bárszékekhez. Kate csapolt nekik is egy-egy korsó sört, és letette eléjük békéajándék gyanánt. A fickók hálásan bólintottak, és kortyolgatták a sörüket, miközben Kereknyak egy szalvétával törölgette vérző orrát.

– Szóval tudsz valakit, aki a kakast akarja – mondta Duff Nicknek. – Én mit nyerhetnék ezen?

– Egymillió dollárt.

Kate kis híján félrenyelte a sörét. *Egymillió dollárt?*

Duff a fejét rázta.

– Megtörném a szent és sérthetetlen eskümet.

– Egymillió dollárt mondtam volna? Kettőt akartam mondani. Még pár festett üveglablakot is állok neked.

– Ez nem templom, fiam.

– Te hoztad fel a szentséges esküdet.

– Én a becsületkódexemre céloztam.

- Olyan neked nincs is.
- Még soha nem fedtem föl egy kliensem kilétét.
- Mert még soha senki nem kért rá. Egyébként is, már

visszavonultál. Mit érdekel?

Duff a szakállát simogatta.

- Fontos, hogy tükörbe tudjak nézni.
- Ezt igencsak kétlem. Ha szokásod lenne tükörbe nézni, már évekkel ezelőtt lenyírtad volna ezt az undorító bozontot a képedről.

Duff hátratolta a székét, és felállt.

- Alszom rá egyet.

Nick előrehajolt.

- Ne már, Duff, ne légy ilyen csökönyös! Korán van még, és évek óta nem láttuk egymást. Igyunk meg pár korsóval, és beszélgessünk a régi szép időről!

- Ha a múltból kezdünk dumálni, a végén még eszembe jut, hogy ki akarlak nyírni.

- Igaz. – Nick is felállt az asztaltól, és az ajtóhoz lépett, intett Kate-nek, hogy fogja a táskákat. – Reggel találkozunk!

4.

Kate megvárta, amíg a lejtő aljába értek, elég messze a pubtól, hogy ne láthassák vagy hallhassák őket, majd egy pocsolóba ejtette Nick táskáját.

– A testőröd vagyok, nem a serpád – jelentette ki. – És kétfmillió dollár? Elment az eszed?

– A kakas húszmilliót ér. Szerintem teljesen jogos és észszerű tízsázalékos jutalékot fizetni Duffnak azért, hogy megtudjuk tőle, hol található a szobor.

– Egy szóval sem említetted, mielőtt elhagytuk volna Los Angelest, hogy több millió dolcsit akarsz fizetni egy gazembernek.

– Ez az üzlet ára.

– Az FBI nem üzletel nemzetközileg körözött bűnözőkkel.

– Szerinted *én* mégis mi vagyok? Neked aztán mindenkínél jobban tudnod kéne, hogy az ember néha kénytelen ágyba bújni az ördöggel. Erről jut eszembe, szoba kell nekünk éjszakára. A szálloda az utolsó ház az utcában.

Kate a fehérre meszelt épületre meredt. Nem igazán tűnt szállodának, inkább nagyobbacska panziónak: földszint, emelet, plusz két kis ablak a másodikon, ahol talán padlás-szobák lehettek.

A portáspultban álló robosztus asszonyosság közölte velük, hogy már csak egy kiadó szobája maradt.

– De nagyon szép kis szoba – hangsúlyozta. – Baldachinos ágygal.

Nick köszönettel elfogadta a szobát, odaadta a nőnek a hitelkártyáját, és átvette a kulcsot. A szobájuk az emeleten volt. Lift nem akadt a házban. Csak a keskeny, nyikorgó lépcsőn lehetett följutni. Nick kinyitotta a zárat, és kitárta az ajtót Kate előtt.

– Talán át kéne emelnem téged a küszöbön – mondta a nőnek.

– Talán vigyáznod kéne, bele ne szaladj arccal az öklömbe – felelte Kate.

A szoba meghitt és otthonos volt, bár alig fért el benne a baldachinos ágy, amit kézzel steppelt paplan, vastag dunyha, valamint számtalan párna borított. Nick belépett a szobába, és lerakta a táskáját.

– Tökéletes.

Azt kivéve, hogy az ágyon kívül nincs más bútor, amin aludni lehetne, gondolta Kate. Így csak a padló maradt. A nő a katonaságnál aludt már a dél-amerikai dzsungel langyos sarában és az afgán sivatag perzselő homokján, így hát gondolta, elvisel egy éjszakát a keményfa padlón, ha nagyon muszáj.

– Feldobhatunk egy érmét – javasolta.

– Minek?

– Hogy eldöntsük, kié lesz az ágy.

– Ne szórakozz már! Megosztozunk rajta.

- Csak szeretnék.
- Szerintem képesek vagyunk kibírni egyetlen éjjelt egymás mellett anélkül, hogy eluralkodnának rajtunk tüzes vágyaink.
- Nekem aztán nincs semmilyen tüzes vágyam veled kapcsolatban.
- Akkor meg mit izgatod magad? Talán félsz, hogy megtámadlak? Képzett kommandós vagy, az FBI egyik legjobb ügynöke, és épp most hajítottál át két izomagyú pulóverőembert egy ablakon.
- Így megfogalmazva Kate aggodalma valóban eléggé nevetségesnek tűnt.
- Két ablakon – helyesbített a nő mosolyogva. – És nincs olyan szó, hogy „pulóverőember”.
- Mi másnak nevezhetnénk a pulóveres verőembereket?
- Értettem, hogy mire célsz, de akkor sincs ilyen szó.
- Hogyne lenne! Nagyon gyakori kifejezés volt hajdanán. Én már csak tudom, roppant művelt ember vagyok. A Harvardra jártam.
- Ahonnan kirúgtak a svindlijeid miatt.
- Ám azelőtt még egy csomó mindent tanultam a hajdanában-danábanról. Majd vacsora közben mesélek róla.

A faluban csak egy étterem akadt, és ott is csupán egyetlen főgással tudtak szolgálni vacsorára: haggisszal. A haggis a birka főtt és darált tüdejéből, szívéből, májából és nyelőcsőéből, valamint hagymából, pirított zabdarából és marhafaggyúból készült. A keveréket birkagyomorba töltötték, azt összeöltötték, majd az egészet ismét kifőzték.

Kate csak turkált a villájával a tányérjára halmozott haggisban.

– Ez úgy néz ki, mint a kutyaeledel – fintorgott. – És azt hiszem, láttam benne egy szemgolyót.

– A haggis hagyományos skót étel – magyarázta Nick. – És nincs benne szemgolyó... általában.

Kate megkóstolt egy kicsit.

– Nem érhet a Big Mac nyomába, de azért tűrhető, ha jó sok sört ihatok hozzá. És még szerencse, hogy adtak mellé krumplipürét.

– Szokni kell.

Mint téged, gondolta Kate.

– Mesélj még rólad meg Duffról! – kérte Nicket. – Hogy árultad el?

– Sehogy.

– Mégis azt mondta, hogy hátra döfted, és ki akar nyírni.

Nick körülnézett az étteremben. A rajtuk kívül jelenlévő két turista teljesen elmerült az útikönyveikben meg a térképeikben. Egy másik asztalnál egy helyi ápolónő egy bögre teát kortyolgatott. A pincérnő meg a szakács a konyhában voltak.

Nick előrehajolt, és halkabbra fogta a hangját.

– Miután otthagytam a Harvardot, levegőváltásra vágytam, ezért úgy döntöttem, hogy Londonba megyek. Egy nap éppen a Tate Galériában üldögéltem, és a festményeket csodáltam, amikor megláttam Duffot, aki a terepet mérte fel egy rabláshoz.

– Nem gondoltam volna, hogy a szépművészet csodálója vagy.

– Szerinted mégis miért lopok műtárgyakat?

– Pénzért – vágta rá Kate. – Meg talán az izgalomért.

– Én az alapján értékelek egy adott műalkotást, hogy ki-nek a tulajdonában van, milyen nehéz ellopni, és milyen érzéseket ébreszt bennem, amikor ránézek. Az anyagi érteke érdekel a legkevésbé.

- Mit számít, hogy kinek a tulajdonában van?
- Csakis olyan emberektől lopok, akik valójában nagyon is megérdemlik, hogy megrövidítsék őket.
- Honnan tudtad, hogy Duff nem szintén csupán a szépművészet csodálója?
- Még csak akkor kezdtem a szakmát, de a lelkem mélyén már akkor is svindler voltam, és rögtön tudtam, ha valaki szerepet játszik. Duff túlságosan erőltette, hadd lássa rajta mindenki, hogy turista. Nagy felhajtással fotózgatta a feleségét a festmények mellett, de valójában a terem elrendezéséről készített felvételeket, a biztonsági kamerákról meg a kijáratokról. Így hát a nyomába szegődtem. Néhány nap alatt rájöttem, hogy a nő igazából nem a felesége, és hogy rablást terveznek. De vajon mit akartak ellopní, és mi lehetett a pontos tervük? Teljesen megszállottja lettem ennek a rejtélynek.
- Nem féltél, mi lesz, ha Duff rajtakap?
- Rajta is kapott. A meló éjszakáján. Betört a bandájával a Tate Galériába, én pedig szépen ott vártam őket.
- Honnan tudtad, hogy pont aznap éjjelre tervezik a rablást?
- Az ügy részletei nem fontosak.
- Én tudni akarom a részleteket.
- Azzal elárulnám Duffot.
- Már elárultad.
- Az vitatható, pontosan ezért mesélem el neked ezt a sztorit, hogy az én oldalamról lásd a dolgokat. Amikor Duff ott talált engem a galériában, megmondtam neki, hogy be akarok szállni. Erre megvert, megkötözött, és leragasztotta a számat szigszalaggal, aztán bezárt a furgonjukba, amíg végrehajtották a rablást. Egy Picassót meg egy Matisse-t nyúltak le.

Kate tudott erről a rablásról. Ez volt a világ egyik leghírhedtebb megoldatlan műtárgylopása. Egész mostanáig. Most már tudta, hogy Duff MacTaggartet követte el. De nem árulhatta el senkinek, hogy tudja. És senkit sem tartóztathatott le az ügyben.

– Azt hittem, hogy Duff ki fog nyírni, és szerintem eredetileg úgy is tervezte – folytatta Nick. – De menet közben meggondolta magát, és felvett a bandájába. A következő pár évben portyáztunk szerte Európában. Megtanultam felmérni a kiszemelt célpontot, összeállítani a megfelelő csapatot, tökéletesen elsajátítottam egy első osztályú rablás minden fizikai, logisztikai és tudományos aspektusát. Remekül mulattam. Megvolt minden, ami kell: pénz, kaland, egzotikus helyszínek. És egy nap tudtam, hogy muszáj lelépnem.

– Miért kellett otthagynod Duffot, ha olyan jól érezted magad?

– Mert nem akartam csak egy tolvaj lenni, vagy csupán egy banda tagja. Duff csakis a pénzért lopott. Én magát a játszmát élveztem. A magam ura akartam lenni, mind a svindlízés, mind a tolvajlás mestereként. És hogy bizonyítsam a rátermettségemet, saját magamnak és a mentoromnak egyaránt, elloptam egy Van Gogh-festményt egy amszterdami múzeumból, két nappal a Duff által kitervelt rablás előtt.

– Ezt a szemétséget! Lenyúltad a tervét, és elloptad magadnak a festményt. Nem azt bizonyítottad, hogy milyen mesterien értesz a tolvajláshoz. Csakis azt, hogy aljas áruló vagy.

– De hát nem is Duff tervét használtam fel! Hanem kitáltam a saját zseniális tervemet, és teljesen egyedül loptam el a festményt. Még a zsákmánytól sem fosztottam meg Duffot. Otthagytam neki a képet ajándékba, szépen kiakasztottam a nappalija falára. De ő valami örült okból megsértődött.

- Ezt a *szemétséget!*
  - Ezt most Duffra érted, ugye?
  - Nagyon is *rád* értettem.
  - Miért? Én csak kimutattam a tiszteletemet.
  - Inkább felvágta, és egyben kigúnyolta Duffot.
  - Nem értem, hogyan.
  - Azt üzented: „Nézd már, mennyivel okosabb és ügyesebb vagyok nálad! Viszlát, lúzer!”
  - Én egyáltalán nem így értettem a dolgot.
  - Hát, pedig ezt üzented vele. Lehet, hogy remek svindler vagy, de tanulhatnál még egyet s mászt az emberi természetéről.
  - Szóval ezért akar Duff kinyírni engem.
  - Ja, na meg azért, mert sokkal szebb a szemöldököd, mint az övé.
- Nick végighúzta az ujját a jobb szemöldökén.
- Szerinted ez is számít?
  - Nekem számítana.